

Синій сон у небесному морі

Микола Вінграновський

Синій сон у небесному морі,
Сплять часи, і віки, і літа.
Я лечу у сіянні прозорім,
Труться зорі німі об літак.

Спить жадання якесь таємниче
На всесвітнім святковім чолі,
Тиша тишу по імені кличе,
Пахне пилом і потом Землі.

Пахне сіном з Чумацького Возу,
Що мені сивиною сія,
І тремтить, як стебло верболозу,
Зачарована мрія моя...

Доки в серці бажання не пізні,
Доки юності чиста пора, —
Подаруй мене, Земле, Вітчизні
І води подаруй із Дніпра.

Доки доля дорогу стеле,
Доки в снах я літаю ночами,
Доки весни стоять за плечами, —
Подаруй мені дівчину, Земле!

Там, де хата всміхається біло
У свої батьківщинні ночі,
Подаруй мені сльози дівочі
І в коханні настояне тіло.

Подаруй мені думи прозорі
І краси на шляху віковім,
Синій сон у небесному морі
І безсоння у морі твоїм...

В пізній редакції (1986) останні дві строфи відсутні.